पितृतः प्राप्तवान्राज्यं पाण्डुरात्मगुणैः पुरा। त्वमन्धगुणसंयोगात्प्राप्तं राज्यं न लब्धवान्।
स एष पाण्डोर्दायाद्यं यदि प्राप्नोति पाण्डवः। तस्य पुत्रो ध्रुवं प्राप्तस्तस्य तस्यापि चापरः।
ते वयं राजवंशेन हीनाः सह सुतैरपि। अवज्ञाता भविष्यामो लोकस्य जगतीपते। ५९००
सततं निरयं प्राप्ता परपिण्डोपजीविनः। न भवेम यथा राजंस्तथा नीतिर्विधीयतां।
यदि त्वं हि पुरा राजन्निदं राज्यमवाप्तवान्। ध्रुवं प्राप्स्याम च वयं राज्यमप्यवशे जने।
इत्यादिपर्व्वणि जतुगृहपर्व्वणि दुर्योधनेर्ष्यायामेकचत्वारिंशदधिकशततोऽध्यायः॥ १४१॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ एवं श्रुत्वा तु पुत्रस्य प्रज्ञाचक्षुर्नराधिपः। कणिकस्यच वाक्यानि तानि श्रुत्वा स सर्व्वशः। धृतराष्ट्रो द्विधा चित्तः शोकार्त्तः समपद्यत।
दुर्य्योधनश्च कर्णश्च शकुनिः सौबलस्तथा। दुःशासनचतुर्थास्ते मन्त्रयामासुरेकतः।
ततो दुर्य्योधनो राजा धृतराष्ट्रमभाषत। पाण्डवेभ्यो भयं न स्यात्तान्विवासयतां भवान्। निपुणेनाभ्युपायेन नगरं वारणावतं। ५९१५
धृतराष्ट्रस्तु पुत्रेण श्रुत्वा वचनमीरितं। मुहूर्तमिव सञ्चिन्त्य दुर्य्योधनमथाऽब्रवीत्।
॥ धृतराष्ट्र उवाच॥ धर्म्मनित्यः सदा पाण्डुस्तथा धर्म्मपरायणः। सर्व्वेषु ज्ञातिषु तथा मयि त्वासीद्विशेषतः।
नासौ किञ्चिदजानाति भोजनादिचिकीर्षितं। निवेदयति नित्यं हि मम राज्यं धृतव्रतः।
तस्य पुत्रो यथा पाण्डुस्तथा धर्म्मपरायणः। गुणवान्लोकविख्यातः पौरवाणां सुसम्मतः।
स कथं शक्यतेऽस्माभिरपाकर्त्तुं बलादितः। पितृपैतामहाद्राज्यात्ससहायो विशेषतः। ५९८०
भृता हि पाण्डुनाऽमात्या बलञ्च सततं भृतं। भृता. पुत्राश्च पौत्राश्च तेषामपि विशेषतः।
ते पुरा सत्कृतास्तात पाण्डुना नागरा जनाः। कथं युधिष्ठिरस्यार्थे न नो हन्युः सबान्धवान्।
॥ दुर्य्योधन उवाच॥ एवमेवं यथा तात भावितं दोषमात्मनः। दृष्ट्वा प्रकृतयः सर्व्वा अर्थमानेन पूजिताः।
ध्रुवमस्मत्सहायास्ते भविष्यन्ति प्रधानतः। अर्थवर्गः सहामात्यो मत्संस्थोऽद्य महीपते।
स भवान्पाण्डवानाशु विवासयितुमर्हति। मृदुनैवाभ्युपायेन नगरं वारणावतं। ५९८५
यदा प्रतिष्ठितं राज्यं मयि राजन्भविष्यति। तदा कुन्ती सहापत्या पुनरेष्यति भारत।
॥ धृतराष्ट्र उवाच॥ दुर्य्योधन ममाप्येतद्धृदि संपरिवर्त्तते। अभिप्रायस्य पापत्वान्नैवं तु विब्रूणोम्यहं।
नच भीष्मो नच द्रोणो नच क्षत्ता न गौतमः। विवास्यमानान्कौन्तेयानन्विच्छन्त्यथ कर्हिचित्।
समा हि कौरवेयाणां वयन्ते चैव पुत्रक। नैते विषममिच्छेयुर्द्धर्म्मयुक्ता मनस्विनः।
ते वयं कौरवेयाणामेतेषाञ्च महात्मनां। कथं न वध्यतान्तात गच्छेम जगतस्तथा। ५९९०
॥ दुर्य्योधन उवाच॥ मध्यस्थः सततं भीष्मो द्रोणपुत्रो मयि स्थितः। यतः पुत्रस्ततो द्रोणो भविता नात्र संशयः।
कृपः शारद्वतश्चैव यत एतौ ततो भवेत्। द्रोणश्च भागिनेयश्च न सं त्यक्ष्यति कर्हिचित्।
क्षत्ताऽर्थबद्धस्त्वस्माकं प्रच्छन्नं संयतः परैः। न चैकः स समर्थोऽस्मान्पाण्डवार्थेऽधिबाधितुं।
सुविश्रब्धः पाण्डुपुत्रान्सह मात्रा प्रवासय। वारणावतमद्यैव यथा यान्ति तथा कुरु।